

Ο
ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ίδρυτής **Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ**

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 26'924

Απόκομμα **ΒΡΑΔΥΝΗ**

Χρονολογία **4. ΜΑΙ. 1940**

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΝ

ΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ
ΕΛΛΗΝ ΗΜΙΘΕΟΣ

ΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πομπολλα είναι τα παραδείγματα στην ελληνική ιστορία, που ώρισμαμένα αληθινά, πραγματικά γεγονότα, εμφανίζονται και σήμερα ακόμα άπιστευτα.

Ο άνθρωπος νους, δεν μπορεί να συλλάβη τις δυνατότητες και να εξηγήση πώς, τα ελληνικά κατορθώματα, από χιλιόων έτων, που διετήρησαν τον πολιτισμόν και απέδωσαν τις ελευθερίες στην ανθρωπότητα, έπραγματοποιήθησαν και έτσι δι' όλόκληρον τον κόσμον περιούν σαν θρύλοι, από γενεά σε γενεά. Οι Έλληνες όμως, νοιώθοντας ότι οι άθλοι των ξεπερνούν τις ανθρώπινες δυνατότητες, διά να τα δικαιολογήσουν, έδημιούργησαν την έννοιαν του Ημίθεου.

Έτσι Ηρώες, Ημίθεοι, ώνομάσθησαν και τα Έλληνοπούλα του 1940—41 από όλον τον κόσμον, από έχθρους και φίλους, όταν μόνα και γυμνά, στα άλβανικά βουνά, συνέντριβαν τις απειράριθμες όρδες των βαρβάρων έχθρων μας. Αγώνες άπιστευτοι, αυθουσίες και ολοκαυτώματα ανθρώπινα δημιουργήματα και έν τούτοις, τρέχουν και θα τρέχουν στην Ιστορία, σαν παραμύθια.

Έτσι και ο Στέλιος Κυριακίδης.

Ένας σεμνός άθλητής, ένας Έλλην που ένειωσε όλην την υπερφάνεια της Φυλής μας, που δεν έκάμφθη στη μεγάλη δυστυχία μας, που υπέστη τα πάνδεινα στις σκληρές, για την επίδιδωσι, και μαύρες μέρες, ξεπεινάθηκε, από την κατεστραμμένη Έλλάδα, την Νικητρία, άλλα λησμονημένη, την Ημίθειον, άλλα πληγωμένη την Άθάνατη, άλλα πάντοτε διχασμένη, για να φωτίση με την άπιστευτο ακόμα Νίκη, του παιδιού της, Στέλιου Κυριακίδη, την επισκοπασθελα Δόξα της, από την τετρανή άπονηρωτο κατοχή της.

Διά τους Έλληνας, τίποτα δεν είναι ακατόρθωτον. Περικλείουν, κοντά στις ανθρώπινες και θεϊκές, μυστικές δυνάμεις, σαν αυτές που έσπρωξαν τον Φειδιππίδη να διανοήση τεράστιες άποστάσεις, σε έλαχί στο χρονικό διάστημα και τον Στέλιο Κυριακίδη, διά να περάση στην Αιώνιοτητα.

Στόν άγώνα, στήθος με στήθος, στα τελευταία χιλιόμετρα, με τον άφθαστο και άκαταγώνιστο Κέλλυ, ο Στέλιος Κυριακίδης έπήρε την μορφή του Ημίθεου. Δεν έτρεχε πλέον, άλλα πετούσε.

Ο αντίπαλος ήτο ο Ισχυρότερος των όρμεών. Με σωματικήν διάπλασιν άρίστην, με όλες τις ανθρώπινες εικολίες και άνέσεις, με συστηματικήν προπόνησιν από μακροτάτου χρόνου. Ηττήθη ο Άήιτητος, από τον άδύνατο και ταλαιπωρημένο, από τη σκληρά δυστυχία της Πατρίδος του, Στέλιο Κυριακίδη.

Μόνον η καταγωγή του, η ελληνική του ύπόστασις, προκάλοσε την προσοχή των αντίπαλων του. Το καταβεβλημένο παιδί της εξαντληθείσης από τους συνεχείς άγώνας Έλλάδος, τί ήδύνατο να κάμη; Άλλώς τε, η σεμνότης του, η πενιχρότης του προσώπου του και έν γενει η φτωχή εμφάνισις του έφανέρωναν την θεσι, που έπρεπε να καταλάβη. Μόνον τα μάτια του Ημίθεου μας μαυρούσαν την άσβεστη φλόγα, την πίστι για την Νίκη. Στάς Άθήνας, στην κοιτίδα του Άθλητισμού, πολλές φορές ο Κυριακίδης έβραβευθη και έστεφανώθη με κλάδον έλαιας. Τέτοιο στεφάνι του είπαν, ότι θα είναι και το έπαθλον της Βοστώνης. Θυμήθηκε το πρώτο και μοναδικό στόν κόσμο, πάλλευκο μαυρόρινο Στάδιο, ώραματίσθη την Μητέρα Έλλάδα, ίκέτιδα, ένισχύθη από τις άόρατες και μυστηριώδεις δυνάμεις, που έν μες τις ονομάζουμε ελληνική θάλασι και πεποιθησι, και έθαυματουργησε.

Σάν τους άγωνιστάς της Έλληνικής Επαναστάσεως.

Σάν τα παλληκάρια της άδιάδοτου Πίνδου και των άπεκρήμων βουνών της Άλβανίας. Σάν όλους τους Έλληνας που άντέστησαν στην καταπίεσι των κατακτητών.

Όπως όλα αυτά θα φαίνωνται, μετά πολλά χρόνια, άπίστευτα και άπίθανα, γιατί ξεπερνούν τα όρια της λογικής και τις ανθρώπινες δυνατότητες, έτσι και η μεγάλη Νίκη του Στέλιου Κυριακίδη θα μείνη για πολλά χρόνια, ένας θρύλος, που θα επαναλαμβάνεται σε χρονικά διαστήματα, διά να διαλαλήται παντού, σ' όλον τον Κόσμο, ότι η Έλλάς των Άθανάτων Ηρώων, είναι και θα παραμείνη πάντοτε η Πατρίς των Ημίθεων.

Γ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ